

چکیده

اینترنت اشیاء، جهان فیزیکی را با جهان اطلاعاتی ترکیب کرده و امکان سرویس ها و برنامه های محیطی را میسر ساخته است. شبکه های اینترنت اشیا به کاربران، دستگاه ها و برنامه های موجود در مکان های فیزیکی مختلف اجازه می دهند تا به طور یکپارچه، با هم ارتباط برقرار کنند

در اینترنت اشیا (IoT)، فعالیت های روزمره توسط چندین دستگاه ناهمگون، ارتباط ضعیف و فراگیر پشتیبانی می شوند. مدل های کنترل دستیابی معمولی برای سناریو های سیار، غیر متمرکز و پویای IoT که در آن موجودیت ها از پیش تعریف نشده اند، مناسب نیستند. این موضوع باعث می شود تا مدیریت اطمینان در IoT جهت رسیدگی به مسائل کنترل دستیابی، امیدوار کننده تر شود.

در این پژوهش، از یک رویکرد تصمیم گیری فازی برای تخمین میزان اطمینان گره ها نسبت به (FTBAC)، استفاده شده است. در انتها تاثیر وجود تصمیم گیرنده فازی با عدم وجود آن مقایسه گردیده است. هدف از انجام این پژوهش بررسی تاثیر FTBAC می باشد. ضمناً برای بررسی تاثیر وجود تصمیم گیرنده فازی جهت انتقال اطلاعات، از روش همه پخشی بهره گرفته می شود.

کلمات کلیدی: فازی، اینترنت اشیا، سرویس